

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 69

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτισίαν :
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ", ΑΘΗΝΑΣ
Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Νοεμβρίου 1907

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐν δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔδρας καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΒΗΜΑ

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ

Εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφισβήτησεως, ὅτι ἡ ἀδιαφορία ἣτις ἀπὸ ἐτῶν κατέχει τὸ δικηγορικὸν σῶμα τῶν Ἀθηνῶν πρὸς πᾶν ἕπερ ἀφορᾷ καὶ τὰ ζωτικώτερα ἀκόμη ζητήματα, τὰ ἀμέσως συνδεόμενα μετὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος, κατέληξεν ἐπ' ἐσχάτων εἰς κάρωσιν κατὰ κυριολεξίαν, συνέπειά ἀμέσως τῆς ὁποίας εἶνε ἡ παρούσα κατάστασις, καθ' ἣν ἡ θέσις τοῦ δικηγόρου καὶ ὡς μέλους τῆς κοινωνίας καὶ ὡς ὀργάνου τῆς δικαιοσύνης οἰκτροτάτην ἔχει ὑποστῆ μείωσιν. Οἱ δικηγορικοὶ σύλλογοι, ἀλλεπάλληλοι ἰδρυόμενοι καὶ ἐμπνέοντες ἐλπίδας χρυσαῖς ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας ἀπὸ τῆς συστάσεώς των, φυτοζωοῦσιν ἐπὶ τινὰ ἔτη καὶ μετὰ τοῦτο, διαλύονται, ἵνα ἀντικατασταθῶσι δι' ἄλλων, ἐνῶ συγχρόνως ἡ κατάστασις ἐξακολουθεῖ πάντοτε ἡ αὐτὴ καὶ ἐκ τῶν τόσων ζητημάτων, ἅτινα εἰς σύλλογος, ἐκ δικηγόρων ἀποτελούμενος, ἦτο εἰς θέσιν, ὅχι νὰ ἀνακινήσῃ μόνον ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ, οὐδὲ ἐν θίγεται.

Τοιοῦτοτρόπως συνεβίβασαν νὰ βλέπωμεν τοὺς δικηγόρους, τῶν Ἀθηνῶν τοῦλάχιστον, ἀνικάνους νὰ δράσωσιν ὡς σῶμα, ἀδιαφόρους πρὸς πᾶν σχετιζόμενον μετὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἐπαγγέλματος των, ἐκλιπαροῦντας τὴν δικαστικὴν ἀμεροληψίαν, δειλοὺς μέχρι ταπεινώσεως καὶ πρὸ τοῦ τελευταίου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, μεμφιμοιροῦντας δὲ κατ' ἴδιαν καὶ ἐξαγριουμένους κατὰ μονάδας, οὐδέποτε ἔμμος ἐπιτυχόντας νὰ ἐπιδείξωσι τὸν ὄγκον, ὃν ὡς σύνολον ἦσαν εἰς θέσιν πάντοτε νὰ ἐπεδεικνύουν. Ἦδη, ὡς εἰς ἄνθρωπος ἐξηγέρθησαν. Τοὺς ἠνάγκασε πρὸς τοῦτο ὁ ἀκαμπτὸς νόμος τοῦ ἀδιαχωρήτου ; Τυχαῖον εἶνε τὸ σύμπτωμα καὶ ἄμοιρον ἀπωτέρας, βαθυτέρας σημασίας ; Εἶνε τιναγμὸς πρόσκαιρος, ἀποτέλεσμα τῆς μακρᾶς νάρκης, ἣτις καὶ πάλιν θὰ ἐπέλθῃ ;

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα δὲν καλούμεθα νὰ παράσωμεν ἡμεῖς, οἵτινες μίαν ὑπέχομεν ὑποχρέωσιν: νὰ χαιρετίσωμεν τὸ γεγονός ὡς προάγγελον μέλλοντος αἰσιωτέρου. Διὰ τοὺς ἐξαρτῶντας ἀπὸ τὴν δικηγορικὴν πρωτοβουλίαν, τοιοῦτοι δὲ καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν πρώτων, τὴν διευθετήσιν ἀτόπων οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ δικαιοσύνῃ κρατούντων, ἡ παρατηρηθεῖσα ὁμοφωνία μετὰ τῶν δικηγόρων καὶ ἡ σύσσωμος κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα ἐξέγερσις, ἀποτελεῖ τὸ φωτεινότερον σημεῖον τῆς ἀνατολῆς νέας περιόδου διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν.

Ποῖον ἔσεται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐξεγέρσεως, ἐπίσης καὶ τοῦτο δὲν εἶνε τὸ κυρίως ἐνδιαφέρον, διότι, ἐπαναλαμβάνοντες, διότι παραηκολούθησαμεν ἐκτοῦτο τὸ ζήτημα μέχρι καὶ τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν του, ἀπὸ τῆς πρώτης δὲ στιγμῆς μετ' ὅλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις ἐτονίσσαμεν, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κτιρίου, ὡς Καταστήματος Πρωτοδικείου, πιθανὸν νὰ θεραπεύῃ ἰδιωτικὰ ἢ κομμωτικὰ συμφέροντα,

*

Τὴν προϊστορίαν τοῦ ζητήματος, ἕπερ κατέληξε εἰς τὴν σήμερον εὐρίσκειται σημεῖον, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβωμεν, διότι παραηκολούθησαμεν ἐκτοῦτο τὸ ζήτημα μέχρι καὶ τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν του, ἀπὸ τῆς πρώτης δὲ στιγμῆς μετ' ὅλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις ἐτονίσσαμεν, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κτιρίου, ὡς Καταστήματος Πρωτοδικείου, πιθανὸν νὰ θεραπεύῃ ἰδιωτικὰ ἢ κομμωτικὰ συμφέροντα,

οὐδέποτε ἔμμος πληροὶ καὶ τὰς στοιχειώδεις ἀκόμη ἀνάγκας δι' ἃς πρέπει νὰ εἶνε προωρισμένοι. Ἐκείνο ἕπερ ἔκτοτε μετὰ πικρίας παρατηρήσαμεν εἶνε ὅτι ἡ τελεία ἀποξένωσις τῶν δικηγόρων ἀπὸ ζητήματος ἕπερ αὐτοὺς πρωτίστως, ἀν μὴ μόνον ἐνδιαφέρει, μαρτυρεῖ περιφρόνησιν πλήρη πρὸς σῶμα, δλοκλήρον, ὅπως τὸ δικηγορικὸν καὶ ὑποτίμησιν ἀπερίγραπτον τῆς δυνάμεώς του.

Διότι περιφρόνησις μόνον δύναται νὰ ὀνομασθῇ τὸ φαινόμενον καθ' ὃ λαμβάνονται ἀποφάσεις ὅπως τὸ μέχρι τοῦδε Κατάστημα μεταβληθῇ, διεξάγονται μετὰ τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδιοκτητῶν διαφόρων διαπραγματεύσεις, συνιστῶνται ἐπιτροπαὶ ὅπως κρίνωσι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, καὶ ὁ μόνος ὅστις κρίνεται ἐντελῶς περιττός νὰ ἐρωτηθῇ, εἶνε ὁ δικηγός !

*

Ὅπως δὴποτε εὐρισκόμεθα τὴν σήμερον πρὸς μᾶς καταστάσεως ἣτις πολὺ ὀλίγον ἀπέχει τοῦ ἀπροχωρήτου. Ἡ Κυβέρνησις, πτοηθεῖσα προφανῶς πρὸς τῆς τοιαύτης ἀνδρικῆς τῶν δικηγόρων στάσεως, ἦδη τὸ πρῶτον αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν δικηγόρων, προθυμότερα δὲ κατήλθεν ἦδη καὶ εἰς συνθηκολογίαν, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τηρηθῇ ὁ μίσθωσις τοῦ κτιρίου, ἕπερ νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὸ μέλλον μόνον διὰ γραφεῖα καὶ ἀρχεῖα, νὰ ἐγκατασταθῇ δὲ ἡ αἰθουσα τῶν συνεδριάσεων εἰς μέρος ἄλλο, ἕπερ ἤθελε κριθῇ κατὰ τὴν ἄλλαν. Ἀποτελεῖ τοῦτο λύσιν ἢ καὶ μετ' αὐτὴν ἡ σημερινὴ ἐκρυθμὸς καταστάσις, καθ' ἣν οἱ δικηγόροι ἐξακολουθοῦσιν ἀπέχοντες τῶν συνεδριάσεων, θὰ παραταθῇ ;

Καθ' ἡμᾶς, οἵτινες ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς παρατηρήσαμεν ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ νέου Πρωτοδικείου δὲν εἶνε ζήτημα αἰθούσης μόνον, ἀλλὰ κτιρίου ἐν γένει διὰ πᾶν ἄλλο προωρισμένου ἢ διὰ κατάστημα Πρωτοδικείου πρωτεύουσος, ἡ λύσις αὕτη εἶνε ἡ μᾶλλον ἀτυχῆς πάσης ἄλλης. Ἐν τοιαύτῃ ὁμοῦ περιπτώσει τί γενήσεται ; Νὰ ζημηθῇ τὸ δημόσιον τὸ μέγα ἐκεῖνο ποσόν, ἕπερ θὰ ζημηθῇ λυομένης τῆς μισθώσεως ; Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀρμοδιώτεροι παντὸς ἄλλου νὰ ἀπαντήσωσιν εἶνε οἱ παραγαγόντες τὴν κατάστασιν τῆς σήμερον. Ἄν οὗτοι ὑπέχουν τὰς εὐθύνas, ἃς κληθῶσι πρὸς τοῦτο καὶ ἃς ὑποστῶσι ταῦτας. Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ἡ στάσις ἦν ἔλαβον οἱ δικηγόροι δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα στιγμιαίας παραφοράς καὶ ἀποφάσεως ἀπρομελετήτου. Ὅταν ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὐτῶν θεωρηθῇ προὐδὸν γενικωτέρου συμφέροντος, ριζικωτέρα πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἡ λύσις.

Σχετικῶς μετὰ τὸ αὐτὸ ζήτημα, ὁ δικηγορικὸς σύλλογος Ἀθηνῶν, ὡς καὶ εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον εἶχον ἀναγγεῖλει, καλεῖ τοὺς δικηγόρους εἰς συνέλευσιν διὰ τῆς ἐξῆς προσκλήσεως :

Πρόσκλησις

Ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν, προσκαλεῖ τοὺς κ. κ. δικηγόρους ὅπως προσέλθωσι τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 4ην Νοεμβρίου καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐν τῇ αἴθουσῃ τοῦ Πρωτοδικείου, ἵνα λάβωσιν ἀποφάσεις ἐπὶ ζητήματος ἀφορῶντος εἰς τὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ ὀμαλὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν. Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην θὰ ἀνακοινωθῇ, ὡς ἐπληροφορήθημεν, ἡ γνώμη τῆς Κυβερνήσεως ὅπως ὡς αἰθουσα τῶν συνεδριάσεων χρησιμοποιηθῇ προσωρινῶς ἢ αἰθουσα τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου, θὰ ζητηθῇ δὲ ἐπὶ τῆς λύσεως ταύτης ἡ γνώμη τῶν δικηγόρων. Ἐτέρα λύσις, ἣτις πιθανὸν νὰ καταστῇ ἀντικείμενον συζητήσεων κατὰ τὴν αὐτὴν συνέλευσιν, θὰ εἶνε ἡ γνώμη οὐκ ὀλίγων ὅπως ἐξευρεθῇ ἄλλη αἰθουσα διὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Πλημμελειοδικείου ἀποκλειστικῶς, αἱ δὲ συνεδριάσεις διὰ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις ἐξακολουθήσωσιν ἐν τῇ ὑπαρχούσῃ αἰθούσῃ, ἣτις θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπαρκέσῃ, ἐὰν διπλασιασθῶσιν ἢ καὶ τριπλασιασθῶσιν αἱ συνεδριάσεις. Ἡ γνώμη αὕτη, ἣν καὶ ὁ σεβαστὸς δικηγός κ. Σ. Μπαλᾶνος, φαίνεται ἀποδεχόμενος, δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶνε κατ' ἀρχὴν ἀποκρουστέα, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον τὸ σύστημα τῶν συχῶν συνεδριάσεων διὰ τῆς μεθόδου τῶν πολλῶν τμημάτων κρατεῖ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑθρώπης.

Τὸ σύστημα ὁμοῦ τοῦτο προϋποτίθεται ἀριθμὸν δικαστῶν φιλέργων μεγαλειότερον καὶ δικηγόρους μὴ ὄντας ὑποχρέους, ὡς παρ' ἡμῖν συμβαίνει, νὰ δικηγορῶσι παρ' ἅπασιν τοῖς δικαστηρίοις, ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου μέχρι τοῦ Πταισματοδικείου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκ τῆς συνελεύσεως τῆς Κυριακῆς ἀναμένομεν οὐκ ὀλίγα, μετὰ τὴν πεποίθησιν πάντοτε ὅτι οἱ δικηγόροι, οἵτινες λελογομένως συνέλαβον τὴν ἀπόφασιν, ἣτις κατέληξεν εἰς τὴν σημερινὴν των στάσιν, δὲν θὰ φθάσωσιν μέχρι τῶν ἄκρων ἐκείνων μετὰ τὰ ὅποια ἀναφανίεται ἡ κατάχρησις μᾶς δυνάμεως, ἣν συνακολουθεῖ ἡ ἀποτυχία.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ὁ κ. Σ. Μπαλᾶνος, φέρων πλὴν τῶν ἄλλων ἐφοδίων καὶ τὴν πείραν τῶν τόσων ἐτῶν τῆς δικηγορίας του, μᾶς ἀποστέλλει τὴν κάτωθι ἐπιστολήν.

Φίλε κ. συνάδελφε,

Ἡ ἐπικρατήσασα ἀπὸ τινος τάσεως πρὸς τὰς ἀπεργίας εἰσέδυσεν ἀτυχῶς πως καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικηγορικὸν σῶμα, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀκαταλλήλου καταστήματος τοῦ πρὸ τινος ἐνοικιασθέντος διὰ κατάστημα τοῦ Πρωτοδικείου ἕνεκα τοῦ ὕψους αὐτοῦ εἰς δὲ τὰ σπουδαιότερα γραφεῖα, ἰδίως μάλιστα διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, ἣτις, ὡς ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀτόπου συστήματος, ὅπως κατὰ τὴν ἑναρξιν ἐκάστης συνεδριάσεως, ἐπὶ ἀπειλῇ τῆς διαγραφῆς τῶν υποθέσεων, πρέπει νὰ παραεὐρισκῶνται ἐντὸς αὐτῆς, ἅπαντες οἱ δικηγόροι, οὗς παρακολουθοῦσι καὶ πολλοὶ διάδικοι, τινὲς δὲ τούτων σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἅτινα κλαυθμηρίζουσι—προκειμένου περὶ υἰοθεσίας—δικαστικοὶ κλητῆρες ἐρχόμενοι πρὸς ἐπίδοσιν δικηγογράφων, ἀπαιτεῖται αἰθουσα μεγίστων διαστάσεων, ἢ δὲ νέα αἰθουσα πολὺ ἀπέχει τοῦ πλεονεκτήματος τούτου, ἕνεκα δὲ πάντων τούτων ἡ ἀπεργία δὲν φαίνεται ἀδικαιολόγητος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς οὐδὲν ἕτερον Κράτος ἀπαιτεῖται τὸ ἀπαράττητον τοῦτο προσὸν τῆς μεγάλης ἐκτάσεως τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, ἀλλ' ἀλλαχοῦ ἢ τάξις τῶν πρὸς συζήτησιν ὑποθέσεων λογικώτερον κανόνιζεται,

οἱ δικηγόροι δὲν εἶνε διωρισμένοι ἅπαντες εἰς ἅπαντα τὰ δικαστήρια, τμήματα πολλὰ ὑπάρχουσι δι' ἐκάστην τάξιν ὑποθέσεων, αἰθουσαι δὲ παρακείμεναι τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, ἐνθα ἴστανται οἱ δικηγόροι, ὧν δὲν ἐφθασεν ἡ πρὸς συζήτησιν σειρά τῶν υποθέσεων των, εἰδοποιούμενοι ὅταν ἔλθῃ παρὰ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τὸ τῶν ἕνεκα βασιλεύει εἰς πάντα τ' ἄλλα κράτη μεγίστη εὐκοσμία καὶ τάξις, ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὸν τόπον τῆς ἀπονομῆς τοῦ δικαίου.

Παρ' ἡμῖν τ' ἀνωτέρω ἐθεωρήθησαν περιττὰ καὶ ἄσκοπα, χρησιμεύοντα ἁπλῶς πρὸς κατανάλωσιν χρόνου, χρησιμεύοντος πρὸς ἕτερα σπουδαιότερα ἄλλ' ἢ μὴ τήρησις τῶν κρατουσῶν παρ' ἄλλοις κράτεσι διατάξεων, ἢ μὴ τήρησις καὶ αὐτῶν τῶν διατάξεων τοῦ ὄργανοῦ τῶν δικαστηρίων περὶ ἐκφωνήσεως τῶν ὑποθέσεων, ἐπιφέρει, ἰδίως ὡς ἐκ τοῦ γεγονόμένου συνωστισμοῦ, ἀταξίαν καὶ ἀκοσμίαν μὴ ἀπαντωμένην εἰς οὐδὲν ἄλλοδαπὸν δικαστήριον, ἣτις μειώνει τὸ δικαστικὸν γόητρον, ἰδίως δὲ ταῦτα πάντα προξενούσιν αἰσθησὶν καὶ θλίψιν ὅταν παρίσταται ξένος τις, βλέπων τὴν κατάστασιν μας ταύτην. Εἴμεθα παρόντες ὅτε πρὸ τινος χρόνου ἦλθεν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν Γάλλος τις ὅπως ὀρκισθῇ, ἰδὼν δὲ τὸ πλήθος τὸ συσσωρευμένον περὶ τὴν προεδρικὴν ἔδραν καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀταξίαν ἀνέκραξεν «Est-ce qu'on vent des poissons la» Δικαία ἐντύπως.

Ἄλλὰ ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁδῶς ἔχουσιν, ὡς δ' ἔχουσιν, ἀπαιτεῖται αἰθουσα μεγίστων διαστάσεων, τοιαύτη δὲ δὲν ὑπάρχει ἦδη οὐδ' εἶναι εὐκόλον οὐ μόνον νὰ διαλυθῇ ἡ μίσθωσις ἀλλὰ καὶ νὰ εὐρεθῇ οἰκημα κατὰλληλον, ὁμολογοῦμεν δὲ ὅτι καὶ τὸ πρῶτον ἔχει πλείστας ἐλλείψεις.

Καθ' ἡμᾶς τὸ πρᾶγμα θὰ ἠδύνατο νὰ διορθωθῇ προσωρινῶς, ἐὰν εἶναι δυνατόν ἐν τῷ παλαιῷ ἐθνικῷ τυπογραφεῖῳ νὰ ἐπισκευασθῇ ἐκ τοῦ προχείρου μεγάλη τις αἰθουσα—ἴσως δὲ καὶ παραρτήματά τινα διὰ τὰ προχειρότερα γραφεῖα—καὶ οὕτω ἐξοικονομηθῇ προσωρινῶς, τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ συγχρόνως πρέπει τὸ δικηγορικὸν σῶμα νὰ ἐργασθῇ ὅλας δυνάμει ὅπως κατανοηθῇ παρὰ τῶν ἀρμοδίων, ὅτι πρέπει νὰ λυθῇ ἦδη ὀριστικῶς τὸ πρὸ πεντηκονταετίας καὶ ἐπέκεινα ἐκκρεμὲς ζήτημα τῆς ἀνεγέρσεως δικαστικοῦ καταστήματος, διότι ἄλλως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ ἡ δέουσα διόρθωσις. Αἱ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι εἶνε ἀκατάλληλοι πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐνοικιάζονται. Φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἀνέγερσις δικαστικοῦ καταστήματος δὲν εἶνε δύσκολον ἢ ἐπιτευχθῆ, ἀρκεῖ ἁπλῶς καὶ μόνον νὰ ὑπάρχῃ καλὴ θέλησις, ἦδη μάλιστα ὅτε πρόκειται, ὡς λέγουσι, νὰ περιέλθῃ τὸ πολιτικὸν νοσοκομεῖον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου, δύναται ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου τούτου, τοῦ λίαν καταλλήλου καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐκτάσεώς του ν' ἀναγερθῇ ἐπὶ αὐτοῦ εὐπρεπέστατον κατάστημα. Ἄλλὰ καὶ ἂν ὑπάρχῃ δυσκολία νὰ περιέλθῃ τοῦτο εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου, δὲν ὑποθέτομεν νὰ εἶνε δύσκολον νὰ εὐρεθῇ ἕτερον γήπεδον, ἔστω καὶ ἀπόκεντρον, ὅπως λυθῇ τέλος τὸ ζήτημα τοῦτο, οὔτε εἶνε δύσκολον νὰ εὐρεθῇ δάνειον, ἕπερ διὰ τῆς καταβολῆς τῶν μέχρι τοῦδε διατιθεμένων

εις ενοίκια και αποζημιώσεις, θα δυ- νηθῆ ἢ ἀποφληθῆ μετὰ τινά ἐτη καὶ οὕτω θὰ ἐπέλθῃ ἐκτὸς ἄλλων καὶ με- γάλῃ ὠφέλειά εἰς τὸ Δημόσιον, θὰ συν- τελέσῃ δὲ ἡ ἀνεργεία εὐπρεποῦς κατα- στήματος καὶ εἰς εὐπρεπέστεραν ἀπονο- μῆν τῆς δικαιοσύνης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1907.

Σ. Κ. Μπαλάνος
δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Ἡ ΝΕΑ ΔΙΚΗ ΧΑΡΔΕΝ ΜΟΛΤΚΕ

Ἐρωτηθεὶς πρὸ τινων ἡμερῶν παρὰ τινος τῶν συντακτῶν τοῦ «Ἐμπρός» περὶ τοῦ πῶς εἶνε δυνατόν κατὰ τὴν Γερμανι- κὴν Ποινικὴν Δικονομίαν ὁ ἀθωωθεὶς Χάρδεν νὰ καταδιωχθῆ ἐκ νέου ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει, παρέσχον κεφαλαίως τι- νὰς ἐξηγήσεις καταλλήλους δι' ἀναγνώ- στας ἡμερησίου φύλλον. Χάριν τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τούτοις νομικῶν κύκλων κατ' οἷς ἴσως δὲν εἶνε πρόχειροι αἱ διατάξεις τῆς Γερμ. Ποιν. Δικ. σκόπιμον κρίνω νὰ ἐπεκταθῶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν νομικῶν λε- πτομερειῶν τῆς υποθέσεως Χάρδεν-Μόλ- κτε ἔφ' ἧς ἀνακριθῶς διαβιβαζόμενοι τη- λεγραφικαὶ πληροφορίαι, πολλάκις ἴσως θὰ διήγειρον ἀπορίας καὶ παρὰ τοῖς νο- μικοῖς.

Ὁ στρατηγὸς Κοῦνο Μόλτκε κατήγ- γειλε τὸν δημοσιογράφον Μαξιμιλιανὸν Χάρδεν ἐπὶ συνοφαντικῆ ἐξουβρίσει τελε- σθείσῃ διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γνω- στῶν ἐν τῷ «Μέλλοντι» ἀρθρῶν. Ἡ πρᾶ- ξις, προβλεπομένη ὑπὸ τῆς § 187 Γερμ. Ποιν. Ν. καὶ τιμωρουμένη διὰ φυλακί- σεως τοῦλάχιστον ἐνὸς μηνός, διώκεται μόνον κατ' ἐγκλησιν (Γ. Π. ν. Δ. § 194). Ἄλλ' ἐπὶ τῶν τοιούτων κατ' ἐγκλησιν διωκομένων ἐξουβρίσεων, ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐγείρει τὴν δημοσίαν ποινικὴν ἀγωγὴν, μόνον ἂν εὗρῃ ἐτι τοῦτο ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ δημοσίου συμφέροντος, ἄλλως ὁ μη- νοτύης, ἂν ἐπιμένῃ εἰς τὴν ποινικὴν δίω- ξιν, ὀφείλει νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἰδιωτι- κὴν κατηγορίαν (Γ. Π. ν. Δ. § 416 ἐν συνδ. πρὸς § 414).

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀρμόδιος Εἰσαγγε- λευὸς ἦτο ὁ παρὰ τῷ Α' Πρωτοδικεῖῳ τοῦ Βερολίνου, ὅστις εὗρεν ὅτι δημοσίον συμφέρον δὲν ὑφίσταται. Οὕτως ὁ Μόλ- κτε ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν κατηγορίαν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη δίωξις δὲν ἐπιδρά μὲν ἐπὶ τῆς ποινῆς ἀλλ' ἔχει σημασίαν ἐπὶ τοῦ ἀρμοδίου δικαστη- ρίου καὶ τῆς διαδικασίας. Ἐν τούτῳ τινι ἢ ἐξουβρίσει (ἀδιαφόρως ἂν ἀπλή ἢ συνο- φαντικῆ) διώκεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρὰ τοῦ Εἰσαγγελεῦς ἀκουσμένης δημοσίας ἀγωγῆς, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πενταμελοῦς ποινικοῦ τμήματος τοῦ Πρωτοδικείου (Straf Kammer), ἄλλως δικάζεται ὑπὸ τοῦ κατωτέρου παρὰ τῷ ἐπαρχιακῷ δικαστηρίῳ ὀρκωτοῦ δι- καστηρίου τοῦ Schöffengericht, ὅπερ συντίθεται ἐξ ἐνὸς ἐπαρχιακοῦ δικα- στοῦ προεδρευόντος καὶ δύο ἐνόρκων πολιτῶν (πρὸς τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ κατωτέρου ποινικοῦ τούτου δικαστη- ρίου § 27 Γ. Ὁργ. Δικ. ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν. τῆς 5 Ἰουνίου 1905). Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν σπουδαῖαι διαφοραὶ εἶναι ὅτι ὁ ἰδιώτης κατηγορὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξετασθῆ ὡς μάρτυς κατὰ τὴν παγίαν ἐρμηνείαν, ἥτις ἐδόθη εἰς τὰς § 424 καὶ 425 Γ. Π. ν. Δ. καὶ ὅτι ὁ πρό- εδρος τοῦ δικαστηρίου ὀρίζει τοὺς ἐξετα- σθησομένους μάρτυρας καὶ πραγματο- γνῶμονας (§ 426).

Εἰσαχθέντος κατὰ ταῦτα τοῦ Χάρδεν ἐπὶ τῇ βάσει ἰδιωτικῆς κατηγορίας πρὸ τοῦ παρὰ τῷ Κεντρικῷ Ἐπαρχιακῷ Δι- καστηρίῳ τοῦ Βερολίνου Schöffenge- richt, ἐπέπληθον ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθή- κας ἢ ἀπαλλαγῆ τοῦ Χάρδεν, ἀλλ' εὐθὺς οἱ κύκλοι τῶν συντηρητικῶν, πρωτοστα- τούσης τῆς «Ἐθνικῆς Ἐφημερίδος» προέβαν ὅτι ὁ Μόλτκε ἠδικήθη μὴ προστατευθεὶς δεόντως ἀφ' οὗ κατ' ἀκο- λουσίαν τῆς ἀρνήσεως τοῦ Εἰσαγγελεῦς ἢ δίκην εἰσῆλθῃ πρὸ κατωτέρου δικαστη- ρίου, προεδρευομένου ὑπὸ νεαροῦ κατω-τέρου δικαστοῦ, συμπαραδρευόντων δύο πολιτῶν πρὸ τῶν ὁποίων δὲν ἦτο καὶ δυνατὴ ἡ ἐνορκος ἐξετάσις τοῦ Μόλτκε εἰς ἂν περιωρίσθησαν καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως λόγῳ τοῦ εἰρημένου δικαιώ- ματος τοῦ προέδρου. Προεκαλεῖτο δ' ὁ

Εἰσαγγελεὺς ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἐπι- τῇ βάσει τῆς ἐγκλήσεως τοῦ Μόλτκε δημοσίαν ποινικὴν ἀγωγὴν. Ἡτο ὅ- μως δυνατόν μετὰ τὴν ἀπαλλακτικὴν ἀ- πόφασιν; Ἡ § 417 Γ. Π. ν. Δ. ἐν ἐδ. 2 ὀρίζει ὅτι κατὰ τὴν ἐπι τῇ βάσει ἰδιωτι- κῆς κατηγορίας διαδικασίαν, ὁ Εἰσαγγε- λευὸς δικαιούται εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς ὑ- ποθέσεως μέχρι τῆς ἐπελεύσεως τῆς τε- λεσιδίας τῆς ἀποφάσεως νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀναλαμβάνει αὐτὸς τὴν καταδίωξιν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Schöffengericht ὑπέκειτο εἰς ἔφεσιν ἢν ἡδύνατο καὶ ὁ ἰδιώτης κα- τήγορος ν' ἀσκήσῃ πρὸ τοῦ ποινικοῦ τμήματος τοῦ Πρωτοδικείου (§ 430 ἐν συνδ. § 354 ἐπ. Γ. Π. ν. Δ.), ἔντως δὲ καὶ προέβη ὁ στρατηγὸς Μόλτκε εἰς τοιαύ- την ἔφεσιν. Ἡ § 417 δὲν ὀρίζει ρητῶς ἂν τὸ δι' αὐτῆς παρεχόμενον δικαίωμα τῷ Εἰσαγγελεῖ ὑφίσταται καὶ ὅταν ἡ ὑπόθε- σις εὗρηται ἐκκρεμῆς ἐν δευτέρῳ βαθμῷ, πάντοτε ὅμως τὸ ἀνώτατον Δικαστήριον τῆς Αὐτοκρατορίας ἔλυσε καταφατικῶς τὸ ζήτημα, στηριχθὲν κυρίως εἰς τὴν φρά- σιν τοῦ νόμου «εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς ὑπο- θέσεως» καὶ εἰς τὴν διὰ τῆς Ἐφέσεως ἐ- περχομένην ἀναστολὴν τῆς τελεσιδικίας (ἔδ. ἀπόφασιν τοῦ Γ. Π. ν. Δ. τῆς 13 Μαρτ. 1884, τοῦ Δ'. τῆς 26 Φεβρ. 1897 καὶ τοῦ Β'. τῆς 21 Νοεμβρ. 1902 ἐν τό- μοις ἀποφάσεων Β'. 237, ΚΘ'. 422 καὶ ΑΣ'. 5).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς οὕτω παρορμηθεὶς ἀνέλαβεν ὄντως τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν ἀλλ' ἡ τοιαύτη δῆλωσις τοῦ Εἰσαγγελέ- ως προκαλεῖ ἕτερον ζήτημα. Ἐνατρέ- πεται ἐκ ταύτης ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικα- σταντος εἰς πρῶτον βαθμὸν Sihöfenge- gericht ὅπερ ὡς εἶπομεν εἶνε ἀρμό- διον νὰ δικάσῃ μόνον ἐπὶ τῶν δι' ἰδιωτι- κῆς κατηγορίας διωκομένων ἐξουβρίσεων καὶ ἐπομένως δεόν νὰ γίνῃ νέα ἀπ' ἀρ- χῆς δίωξις τοῦ ἀδικήματος ἢ ἀπλῶς πρὸ τοῦ δικαστηρίου δευτέρου βαθμοῦ συνε- χίζεται ἡ δίκη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διαδικα- σίας ἥτις τηρεῖται ἐπὶ τῶν διὰ δημοσίας ποινικῆς ἀγωγῆς διωκομένων ἀδικημά- των; Ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη λύσις ἔχει καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου σπουδαιότατα ἀπο- τελέσματα. Ἐν ἀνατρέπεται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Schöffengericht, τότε θὰ γίνῃ νέα ὄλως προδικασία, ἢ πρωτόδικος συ- ζήτησις δὲν θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν οὐδὲ θ' ἀναγνωσθῶσι αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύ- ρων, τὸ δὲ δικαστήριον θὰ συγκροτηθῆ πενταμελές, ἐν ᾧ ἂν ἡ δίκη συνεχισθῆ κατ' ἔφεσιν, τὸ δικαστήριον θὰ συγκρο- τηθῆ ἐκ τριῶν μόνον μελῶν (Γ. Ὁρ. Δ. § 76 καὶ 77) καὶ θὰ ἐπιτραπῶσι μὲν νέα μέσα ἀποδείξεως, ἀλλ' ὁ Εἰσαγγελεὺς θ' ἀναγνωσθῆ τὰ πρακτικὰ τῆς πρωτοδίκου δίκης, ἥτις οὕτω θὰ χρησιμεύσῃ ὡς βά- σις τῆς κατ' ἔφεσιν (Γ. Π. ν. Δ. § 364 καὶ 365).

Τὸ οὕτως προκύπτον ζήτημα ἡμφι- σθητήθη ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐρμηνευτῶν (πρὸς τὰς ἀφθόνους παραθέσεις ἐν Löwe Kommentar Strafprozessordnung. Ἐν- δεκάτῃ Ἐκδοσὶς (1904) σελ. 46 σημ. 14 καὶ σελ. 87 σημ. 3.) Ἐπεκράτησεν ὅμως ἐν τῇ νομολογίᾳ ἡ λύσις ὅτι ὅλη ἡ διαδικασία ἀνατρέπεται καὶ ὅτι τὸ τρι- μελές κατ' ἔφεσιν δικάζον ποινικὸν τμήμα οὐδὲν ἄλλο θὰ πράξῃ εὐρισχόμενον πρὸ τῆς δηλώσεως τοῦ Εἰσαγγελεῦς ἢ θὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν τῆς περαιτέρω κατ' ἔφεσιν διαδικασίας. Οὕτω δ' ἴσως ἐξηγεῖται καὶ τὸ χθεσινὸν τηλεγράφημα περὶ τῆς ἐπελθούσης νέας ἀποφάσεως.

Ὡστε θὰ ἔχωμεν νῦν νέαν ὄλως δίκην πρὸ ἐνὸς τῶν πενταμελῶν ποινικῶν τμη- μάτων τοῦ Α' Πρωτοδικείου Βερολίνου ἀνάλογον πρὸς ἐκείνην ἥτις ἐγένετο ἐπὶ τῇ κατὰ Βράντ μνηύσει τοῦ Ἀρχικαγ- γελάρου Βύλφφ καθ' ἣν ἡ καταδίωξις ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει μὲν πάντοτε ἐγκλή- σεως ἀλλὰ διὰ δημοσίας ποινικῆς ἀγω- γῆς, τοῦ Εἰσαγγελεῦς εὐρόντος πρὸς τοῦτο δημόσιον συμφέρον.

Κατὰ τὴν νέαν ταύτην δίκην ὁ τῶς ἰδιώτης κατήγορος στρατηγὸς Μόλτκε δύναται νὰ μετὰσχῃ ὡς παρεμβαίνον μη- νυτῆς (Nebenkläger) ὅτε δὲν θὰ στε- ρηται τοῦ δικαιώματος νὰ ἐξετασθῆ ὡς μάρτυς ἐνόρκως ἀλλὰ θὰ ἔξῃ τὸ δικαί- ωμα νὰ μετὰσχῃ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου τῆς διαδικασίας ἐνασκῶν καὶ ἐνδίκᾳ μέσα κατὰ τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως πρὸς Γ. Π. ν. Δ. § 435 ἐπ.

Κων. Α. Βασιλείου
Δικηγόρος Ἰγφρητῆς

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον ἐγκρίτων ἐν Κο- ρίνθῳ διηγήσεων, ὁ κ. Κωνσ. Ταρέζος ἀποπέμπει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ καὶ σήμερον χειρίζομεθα, λεπτομερείας καὶ κρίσεις, αἵτινες ἀντίκεινται μὲν πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως γνώμην ἡμῶν, εἶνε ἄξια ὅμως πολλῆς προσοχῆς.

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Δικαιοσύνης»

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς ὀμετέ- ρας ἐφημερίδος καταχωρίζεται ἐπιστολὴ τις ἐντεῦθεν περὶ τῆς καταδίωξεως τοῦ ἱεροκήρυκος Κορινθίας ἐπὶ ἐξουβρίσει τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καὶ ἐπιζητούνται διὰ ταύτης παρὰ τοῦ ἐπιστέλλοντος συνδρο- μητοῦ, πρὸς πρόσπεισιν τοῦ ἀμβωνος, αἱ κρίσεις ὑμῶν, εἰς τὰς ὁποίας παρέχετε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προελθῆτε μετὰ μελέ- τῃν.

Υποπτεύων μὴ κατὰ τὰς κρίσεις ὑμῶν ἐπηρασθῆτε ἐκ τῆς προκειμένης ἐπι- στολῆς σπευδῶν νὰ σημειώσω τὰς προκα- λεσάσας τὴν καταδίωξιν φράσεις τοῦ ἱε- ροκήρυκος, παρέχων οὕτω τὴν πραγμα- τικὴν βᾶσιν τῆς υποθέσεως εἰς τὴν φή- λην «Δικαιοσύνην». Αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ὑπὸ ἀνάκρισιν ἤδη κατηγορίαν φράσεις, κοινῶς γνωσταὶ ἐνταῦθα, ἔχουσιν οὕτω σι. «Δὲν εὐρίσκομεν δικαιοσύνην διότι οἱ δικασταὶ ἐκδίδουσιν ἀμελετήτους ἀποφά- σεις, ἐργάζονται μεροληπτικῶς καὶ ἐπη- ρεάζονται διαφοροτρόπως». Αἱ φράσεις αὗται καὶ ἄλλαι ἕμοισι ἄλλοτε ἢ καὶ μᾶλλον βαρεῖαι περὶ ἀρχῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ Κράτους πιθανῶς ἐξηγνήθησαν ἐν ρητορικῇ ἐξάρσει ἢ κατὰ τὸν ἐπιστεί- λαντα συνδρομητὴν ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λό- γου τοῦ κατηγορουμένου, πλὴν εἶνε προ- φανές ὅτι προυακροῦσιν εἰς τὸν κοιν- ὸν νοῦν.

Πρέπει δὲ νὰ προστεθῇ ἀφ' ἑτέρου ὅτι τοιαύτη τις τακτικὴ, προκαλέσασα ὡς μὴ ὀφείλει τοὺς ὕμνους μερίδος τοῦ ἡμε- ρησίου τύπου, οὐ μόνον ἀναίρει τὴν σκοπιμότητα τοῦ ἀπ' ἀμβωνος κηρύγμα- τος ἀλλὰ καὶ δεινὰ ἀπεργάζεται πλει- στα.— Μετ' ἀπέιρου ὑπολήψεως

Κωνσ. Ταρέζος
Δικηγόρος ἐν Κορίνθῳ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΝΕΟΣΣΟΣ Ο Β'

Μετὰ τὰς Πανεπιστημιακὰς τῶν ἐξετάσεως, καθ' ὧς ἡξιώθη ἐνὸς καλοῦ βαθμοῦ καὶ τοῦ ἀπαραιτήτου κοινωνικοῦ, εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐκλείσθη εἰς τοὺς τέσσαρας τοῖχους τοῦ σπου- δαστηρίου του, ἀνεφύλλισε καὶ πάλιν τὰ βιβλία του, ἐμελέτησε τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον, ἐγένετο τὸ κεφάλι του με θεωρίας, ἐφρόντισεν ἐπι- μελῶς, νὰ μὴ προστιβῆ πολὺ μετὰ τὸν κόσμον, διότι κατὰ τὴν γνώμην του, τὸ ἐπάγγελμα δι' ὁ προσωρίθη, εἶχεν ἀνάγκην μᾶλλον σο- βαρότητος, καὶ ὄχι μελέτης τῶν συνθηκῶν, ὕψ' ἄς βιοῖ ἡ κοινωνία.

Ἐξῆς πάντοτε μακρὰν τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς, φρονῶν ὅτι δύναται νὰ εἶνε, εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του μεδαύριον, χωρὶς νὰ ἔχη βυθισθῆ προηγουμένως, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ πολυκύμαντον, ὅπερ καλεῖται κοινωνία. Καὶ οὕτω ἀφυλολόγητος καὶ ἀφιλοσόφητος, μετὰ τὴν ψυχὴν ἀνεμετάστον καὶ ἀδοκιμαστον, προσήλθεν εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ πετῶν ἐπὶ τῶν πτερῶν τῆς θεωρίας, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα.

Τὰ ὄνειρα ἐπραγματοποιήθησαν, οἱ μεγά- λοι πόθοι ἐπληρώθησαν.

Τὸ μαγικὸν ὄραμα, ὅπερ τοῦ ἐτάρασε τὸν ὕπνον, δὲν θὰ τὸν ταράξῃ πλέον καὶ αἱ προσ- δοκίαι ἐπληρώθησαν.

Αἱ ἐνδελεγεῖς μελέται ἀπεκρυσταλλώθη- σαν εἰς ἓνα διορισμόν.

Ἡ τῆβενος ἡ πολυπόθητος εἶνε ἐτοιμῇ καὶ ἀναμένει τὸν παράκλητον νυμφίον τῆς θεᾶς Θεμίδος, ἵνα τὴν ἀναδύθῃ.

Καὶ ὁ νυμφίος ἔρχεται.

Καὶ ὁ νεοσσὸς ἀνῆλθε, εἰς τὴν ἔδραν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τοῖχος μέγα ὑ- φουτὰ, καὶ χωρίζει τὴν κοινωνίαν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ τὰ φρον μεγάλης ὁρῆσεως ἢ φαντασίας του, ἵνα οὐδεὶς κοινὸς θνητὸς τὸν πλησιάσῃ.

Εἶνε ὑπερήφανος διὰ τὸ νέον του ἀξίωμα. Εἶνε ἐγωίστης διὰ τὰς γνώσεις του. Βαδίζει με βήμα βαρῦ, εἶνε ὀλίγον συνω- φρωμένος, καὶ ἀναμένει νὰ τὸν χαιρετίσητε πρῶτος.

Υποπτεύεται πάντα ὅστις τὸν προσεγγίζει ὅτι θέλει νὰ τὸν ἐκμεταλλεθῆ καὶ ἀρνείται τὴν κοινωνίαν.

Ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἔδρας, ἀτενίζων τοὺς κοινὸς θνητοὺς συνωθουμένους καὶ ζη- τοῦντας παρ' αὐτοῦ δικαιοσύνην, φαίνεται ὡς νὰ διερωτῆ: ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ μύμηκες, οἵ- τινες καταστίζον μετὰ τὸ μαῦρον τοὺς χροῶμα, τὸν αἰθρίον οὐρανὸν τῆς θεωρίας εἰς τὸν ὁ- ποῖον αὐτὸς ἔξῃ.

Εἶνε ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχύς κρατεῖ εἰς χεῖρας

του τὸν κεραιὸν καὶ κραδαίνων τὴν πυρίνην ρομφαίαν του, φέγγεται ποινῆς καὶ τονίζει καταδίωξιν.

Ἐκπροσωπῶν ἐπὶ γῆς τὴν δικαιοσύνην τοῦ θεοῦ, εἶνε ὡς ἐκείνο ἀμελιτικὸς τιμωρὸς τοῦ κακοῦ, ἀπρόσιτος εἰς ἰκεσίαν καὶ ἀνοικτιρμόν.

Ἀπληροῦς εἰς ποινὰς, αἰσθάνεται ὅτι τὰ ὅρα τοῦ Νόμου εἶνε ἀσφικτικά—θέλει νὰ τὰ ὑπερβῇ.

Ὡς πᾶσα νεότης χύνεται ἀκράτητος εἰς τὸ ὑπερβολικόν, ὀργῆ καὶ οὕτος πρὸς τὴν ἀκρὰν αὐστηρότητα.

Δὲν γνωρίζει τί ἐστὶ ἐπιείκεια—ὅπως δὲν γνωρίζει τί ἐστὶ μετριότητα.

Κοινωνικῶς ἀκοινωνήτος, ἐπαγγελματικῶς ἀσυγκράτητος καὶ πείσιμον, ἀποτελεῖ ὄγκον ἐγωισμοῦ... καὶ κίνδυνον.

Τὰς πράξεις του, τὰς σκέψεις του, διέπει ἡ θεωρία, καὶ δὲν θὰ διακρίνητε τὸν ἀνατόμον τῆς ψυχῆς τῆς ἀνθρωπίνης, τὸν ψυχολόγον, τὸν ἀνθρωπὸν τῆς πείρας.

Σὰς ὑπερθυμίζει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, τὴν μεγάλῃν καὶ ἀθάνατον τοῦ Hering ἀλήθειαν.

«Οἱ νέοι δικασταὶ ὁμοιάζουσιν μετὰ τροχι- στάς ἐξαφάνον, οἱ ὁποῖοι ἀποπειρῶνται νὰ ἐυρίσουσιν—θὰ κόψουσιν σάκαρ».

Τροχισταὶ καὶ οὕτοι θεωρίων, θὰ τραυμα- τίσουσιν τὸ δίκαιον ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτοῦ.

Πλὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, θὰ μεταβληθῆ. Θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἡ θεω- ρία θὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν πείραν τοῦ προ- μηθεῖ ἢ ζῶῃ, καὶ ἥτις θὰ φωτίσῃ εὐεργε- τικῶς τὰς... ἀποφάσεις του.

Τὸ τοῖχος τὸ χωρίζον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κοι- νοῦ κόσμου, θὰ κρημισθῆ, καὶ ἤδη λογικώ- τερος, μεμετρημένος, ἀπροσοίητος, δὲν βλέ- πει κάτω ἀπὸ τὴν ἔδραν μύμηκας, ἀλλὰ ὁ- μοίους του, δὲν κρατεῖ πυρίνην ρομφαίαν, ἀλλὰ γραφίδα, δὲν ἀπολλύει κεραιὸν ἀλλὰ λαλεῖ ὡς θνητὸς.

Καὶ τὸν συναντᾷ πλέον εἰς τοὺς λιμένας καὶ εἰς τοὺς σταθμούς τῶν σιδηροδρόμων μετὶ τὴν πικρίαν ποῦ ἀφήνει τὸ ἐπάγγελμα, ἔπιμον νὰ ἐκσφενδονισθῆ ὡς βολίς εἰς τὸ ἄπειρον, διότι ἐστὶ τὸ ἠθέλησεν ἢ... ὑπη- ρεσία.

Ἐάν ἐρευνήσητε * * * τὸ βάθος τῶν ἀπο- κευῶν του, θ' ἀνεύρητε τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ μερικὰ πτῖλλα τοῦ νεοσσοῦ ὡς παλαιὰν ἀνάμνησιν φυλασσομένα οἰχομένης νεότη- τος καὶ ὠραίων νύμφων.

ΗΘΟΓΡΑΦΟΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΑΡΓΟΣΧΟΛΟΥ

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ ΠΟΛΙΤΑΙ

Εἰς ἐπιλεκτὸς Ἀθηναῖος, διευθυ- ντῆς τῆς «Ἐστίας», ὁ κ. Α. Κύρου, ὑπέστη πρὸ τινων ἡμερῶν δολοφονι- κὴν ἐπίθεσιν ἐξ ἐκεῖνων αἵτινες, ἀτυ- χῶς, ἀρκετὰ συχνὰ ἀπασχολοῦν καὶ τὴν κοινωνίαν καὶ τὰ δικαστήριά μας. Λέγουσιν ὅτι ὁ ἐπιτεθεὶς ἦτο μι- σθωτὸς καὶ ὅτι πρὸ τῆς κήνης τοῦ περιστρόφου τοῦ ἀμυνθέντος δημο- σιογράφου κατέθεσε τὴν ράβδον. Ὁ αὐτὸς δημοσιογράφος, οὐχὶ πρὸ πολ- λοῦ χρόνου, εἶχεν ὑποστῆ καὶ ἄλλην ὁμοίως φύσεως ἐπίθεσιν. Καὶ διὰ μὲν τὴν πρώτην ἐκείνην ἐπίθεσιν κατέ- φύγεν εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπε- ζήτησε δι' αὐτῆς τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδικήσαντος αὐτόν. Διὰ τὴν δευτέραν ὅμως, τὴν πρόσφατον ταύτην ἐπίθε- σιν, ἐσιώπησε. Διατί; Διότι λέγει ἔ- χασε τὴν πρὸς τὴν δικαιοσύνην ἐμ- πιστοσύνην του. Τόσον δὲ ὁ ἀδικη- θεὶς οὗτος πολίτης καὶ δημοσιογρά- φος ὑπῆρξε θαρραλέος, ὥστε τὴν περὶ τῆς δικαιοσύνης ἰδέαν του, ἦν ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ἐκ πείρας ἰδίας ἐμόρφωσε, δὲν ἐδίστασε νὰ κα- ταστήσῃ καὶ δημοσίαν ἐν συνεντεύξει ἦν ἔλαβε μετὰ συντάκτου τῆς «Ἀ- κροπόλεως» δημοσιευθεῖσιν εἰς τὸ φύλλον τῆς 29 Ὀκτωβρίου τῆς ἐφη- μερίδος ταύτης.

Ἐν τῇ συνεντεύξει του ἐκείνην, ἀ- φοῦ περιγράφει κατὰ τίνα τρόπον ἀτιμώρητος ἐξέφυγον οἱ ἠθικοὶ αὐ- τουργοὶ τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεως, ἐπιεικέστατα δὲ ἐτιμωρήθη ὁ φυσι- κῶς αὐτουργός, ἀφοῦ τονίζει ὅτι οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοὶ ἠθωώθησαν πανη- γυρικῶς, διότι βεβαίωτατα ὑπεστη- ρίζοντο, καταλήγει λέγων.

— Πταίω ἐγὼ λοιπὸν καὶ ἀποτε- λεῖ θράσος τάχα, ἐάν μετὰ τὰ πικρό- τατα αὐτά, ἐσκέφθην ὅτι δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι

κατενθουσιασμένος με την δράσιν της δικαιοσύνης και να αποφασίσω να εισαγάγω νέους θεούς και νέα δαιμόνια εις ό,τι με άφορα;

✱

Ποια εινε τα νέα ταυτα δαιμόνια και οι νέοι θεσμοί ουδ εξαγγέλλει ότι άπεφάσισε να εισαγάγη ό άδικηθείς δημοσιογράφος και ποιόν έκείνο τό όποϊόν τόν άφορα; Τό να ύφίσταται επίθεσιν και να εινε έκτεθειμένη έκ τούτου ή ζωή του ή ή σωματική άκεραιότης του, αυτό εινε όπερ τόν άφορα, όπως φαίνεται ότι λέγει. Τό να προσφεύγη όταν θέλη και να μη προσφεύγη όπόταν δέν θέλη εις την δικαιοσύνην αυτοί εινε οι νέοι θεσμοί και τα νέα δαιμόνια.

✱

Έχαρκτηρήσθη δέ ό πολίτης ούτος, ό τόσον πομπωδώς διατυμπανίσας τας νέας ταύτας θεωρίας του, πολίτης θαρραλέος, άφού κατά πρόσωπον πλέον μιās εξουσίας όλοκληρου, ή όποια όνομάζεται δικαστική, έσχε την δύναμιν να ειπή:

— Δέν σε έμπιστεύομαι.

Τοιαύτη ή επιφάνεια του πράγματος τό όποϊόν έχει πάντοτε και όφείλει να έχη την έσωτέραν όψιν του, από την όποιαν άναπηδά τό έρώτημα: Τα δικαιώματα έν γένει, είτε άπαλλοτριωτά είτε μη εινε, είτε ιδιοκτησία όνομάζονται είτε προσωπική έλευθερία, προσβαλλόμενα, χρήζουν ίκανοποίησως; Η ίκανοποίησις δέ ήν είτε ή πολιτεία δια της δικαιοσύνης παρέχει είτε τό άτομον δια της χειροδικίας κατακτά, άνήκει άποκλειστικώς εις έκείνον ούτινος τό δικαίωμα προσεβλήθη ή μήπως ύπερ αυτής ένδιαφέρονται και άλλοι, ούτινες, έν συνόλφ λαμβανόμενοι, αποτελοϋσιν έκείνο όπερ έκφράζεται δια του όρου πολιτεία;

“Αν εις τα δύο ταυτα έρωτήματα δοθή άπάντησις καταφατική, έν τοιαύτη περιπτώσει, έκείνο της πολιτείας τό μέλος, ούτινος δικαίωμα οϊονδήποτε προσεβλήθη, ύποχρεούται εις άμυναν και ίκανοποίησιν και την τοιαύτην ύποχρέωσιν ύπέχει οϋχι μόνον διότι αυτό άτομικώς ύπέστη τας πικρίας της προσβολής άμεσώτατα, αλλά και διότι έν τφ προσώπφ του προσεβλήθη τό δίκαιον, ούτινος την φρούρησιν έχει αναλάβει ή πολιτεία ής αποτελεί μέρος.

“Έν έκ των δύο άρα: “Η την ίκανοποίησιν δια την προσβολήν του δικαίου θα αναθέσει εις την πολιτείαν,

ή μόνος δια των ιδίων δυνάμεων θα αναλάβη. Έν τφ πρώτφ περιπτώσει εινε πολίτης συντηρητικός ή, όπερ ταυτόν, φιλόνομος. Έν τφ δευτέρφ επαναστάτης. Κατ' άμφοτέρας όμως πολίτης έχων συναίσθησιν και του δικαιώματός του και της ύποχρέωσως ήν άπέναντι των λοιπών σιωπηρώς έχει αναλάβει, του να προστατεύση τα ίδια δικαιώματα, διότι έν τφ προστασία τούτων προστατεύονται και τα δικαιώματα των άλλων.

✱

“Ο πολίτης δημοσιογράφος έστη εις τό μέσον. Δέν κατέφυγεν εις την δικαιοσύνην, διότι δέν την έμπιστεύεται πλέον. “Έσυρε τό περιστρόφον και επανέθεσε τούτο εις τό θυλάκιον, διότι ό άπειλήσας την ζωήν του περιτρομος κατέθεσε την ράβδον. Μετά τούτο δέ εξήλθεν άνα τας ρύμας και τας όδους των δημοσιογραφικών στηλών κηρύσσων τό νέον Εϋαγγέλιον, καθ' ό την ίκανοποίησιν άνευρεν έν τφ περιφρονήσει του προς την δικαιοσύνην και διεκδικών τόν τίτλον του επαναστάτου οϋχι διότι έτέθη έκτός του νόμου όπως προστατεύση έαυτόν, αλλά διότι οϋτε δια του περιτρόφου του οϋτε και δια του νόμου έπεδίωξε την ίκανοποίησιν.

Πολίτην άνανδρότερον τούτου ήμεις τουλάχιστον δέν εινε δυνατόν να φαντασθώμεν άλλον. Δειλόν διότι, έν τφ κακώς έννοουμένφ έγωϊσμφ του, εξέλαβεν ότι έκείνο όπερ δια της ράβδου του άλλου έτέθη έν κινδύνφ άνήκει εις αυτόν άποκλειστικώς, πολίτην άχρηστον, διότι έκείνο όπερ οϋχι δι' έαυτόν μόνον αλλά πρό πάντων δια τούς λοιπούς, πάση δυνάμει ύπέιχε την ύποχρέωσιν να προστατεύση, τό κατέλιπεν άπροστάτευτον.

✱

“Ίδωμεν ήδη τας συνεπειάς των νέων τούτων θεσμών και των καινών δαιμονίων, φανταζόμενοι προς στιγμήν ότι τόν πολίτην τούτον και δημοσιογράφον μιμείται ή πλειονότης.

“Ο δειλός, ό πρό της μάχης τρεπόμενος εις φυγήν, σώζει έκείνο όπερ οι άλλοι θυσιάζουν: Τήν ζωήν του. Τήν σώζει όμως επί θυσία της τιμής του. “Εάν μεταξύ χιλίων μαχομένων εις μόνον λιποψυχήση και τραπή εις φυγήν, τό πράγμα δέν γίνεται αισθητόν. “Εάν όμως έκ των χιλίων τούτων οι έκαστον καταλίπουν την σημάϊαν, τότε ή θέσις των λοιπών, ούτινες πιστοί παραμένουν, αποθαίνει δεινή και άμφίβολος. “Αναλόγως τούτ’

αυτό λαμβάνει χώραν και έν τφ σφαίρα του δικαίου. “Αγών του δικαίου κατά του άδικου. “Αγών κοινός όλοκληρου του έθνους, έν τφ όποίφ αγώνι, πάντες, πιστοί ειςιν ύποχρεοί να έμμένουν. Και έδώ ό τρεπόμενος εις φυγήν οϋδέν άλλο πράττει ή προδοσίαν κατά των λοιπών, διότι οϋχι μόνον ένδυναμόνει τόν έχθρόν αλλά και τόν καθιστά θρασύτερον και ίταμότερον. “Ο αξιών έπομένως τό δίκαιόν του άμύνεται συγχρόνως και ύπερ του δικαίου έν γένει. “Ο αγών εινε ή διηνεκής εργασία του δικαίου. “Ανευ αγώνος δέν δύναται να νοηθφ δίκαιον όπως, άνευ εργασίας δέν δύναται να νοηθφ ιδιοκτησία. Παραλλήλως άρα προς τό ρητόν: «έν ιδρώτι του προσώπου σου φαγειν τόν άρτον σου» δέον να τεθφ και ύπάρχει τό ρητόν: «έν τφ αγώνι θα εύρης τό δίκαιόν σου».

Τοιοϋτον αγώνα όπως τόν έννοεί ό μέγας του δικαίου φιλόσοφος Phering διεξήγαγεν ό “Αθηναίος δημοσιογράφος;

ΑΡΓΟΣΧΟΛΟΣ

ΝΙΚ. Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 3 ΕΝ ΤΩ ΔΙΚΑΙΩ

“Ο ήμερήσιος τύπος προέλαβεν ήμās έν τφ αναλύσει του νέου έργου του κ. Ν. Π. Δημητρακοπούλου “Ο αριθμός 3 έν τφ Δικαίφ». Και εύλόγως ή μελέτη του πολυμαθού συγγραφέως προκάλεσε και πέραν του νομικού κόσμου γενικώτερον τό ένδιαφέρον, διότι άποκαλύπτει την άνεπίγνωστον επικράτησιν έν τφ θετικφ δικαίφ του αριθμού 3 έν τφ προσδιορισμφ χρόνου, ποσού ή προθεσμίας, ως άλλθως καθολιστικού αριθμού καθ' ύποβολήν τινα περιεργον άλίσκοντος την βούλησιν του νομοθέτου, και δικαίως συμπεραίνει ότι “υπάρχουσι και πηγάϊ του θετικού δικαίου άσχετοι προς την βούλησιν του νομοθέτου, ζέναι προς τούς ύπολογισμούς αυτού τούς φιλοσοφικούς ή πολιτικούς ή κοινωνικούς... άπορρέουσι εξ ύπερτέρων και καθολικώτερων νόμων, εις οϋς άσυνειδήτως δουλεύει ό νομοθέτης.»

“Ο κ. Δημητρακόπουλος άνευρίσκει ως λόγον του φαινομένου τούτου τας φιλοσοφικές περι άριθμών θεωρίας των Πυθαγορείων, αϊτινες οϋσιωδώς επεκράτησαν έν τφ διαπλάσει του Ρωμ. Δικαίου. Εινε όντως γνωστόν, ότι οι Πυθαγορείοι έθεώρουν τόν αριθμόν 3 ως συμβολίζοντα τό τέλειον έν τε τφ υλικφ και ήθικφ κόσμφ και βάσιν της καθόλου άρμονίας, ως έχοντα άρχήν και μέσον και τελευτήν... διό πάν τό μεσό-

τητι προσκεχωρημένον τρισειδές ειναι φασίν, οϋτω δέ και πάν τό τέλειον προσηγόρευσαν.»

Πραχθέτει δέ ό συγγραφέας μαρτυρίαν του Ρωμαιοϋ νομοδιδασκάλου Παύλου παρατηρούντος, ότι ή διάταξις του Ρωμ. Δικαίου, καθ' ήν ώριμος λογίζεται ό κατά τόν έβδομον μήνα της κήσεως τοκετός, όφείλεται εις την έπιρροήν της περι των αριθμών θεωρίας του Πυθαγόρα, όστις κατά τόν αριθμόν 7 περιελάμβανεν εις τούς προνομιούχους αριθμούς.

“Έντεϋθεν έδημιουργήθη έν περιβάλλον τριαδικής επικρατήσεως, ών την σφραγίδα φέρει βαθέως κεχαραγμένη και τό θετικόν δίκαιον.

Τοιοϋτο κατά την βάσιν τό έργον του κ. Δημητρακοπούλου, τό όποϊον αποτελεί μίαν πολύτιμον συμβολήν εις την τοσούτω πενιχράν παρ' ήμιν νομικήν φιλολογίαν.

Αϊ στηλαι της «Δικαιοσύνης» εινε εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστοϋ ή άλλου δικαστικού προσώπου, ευρισκομένου εις την ανάγκην ή επιθυμοϋντος να ανακινήση πάν έν γενει ζήτημα σχετιζόμενον με την άπονομήν του δικαίου.

Γραφήν λιπιόν υδρεως κατά της Δικαιοσύνης έγράφαντο τόν ιεροκήρυκα Κορίνθου οι αυτόθι υπερευαίσθητοι λειτουργοί αυτής, διότι

“Αμδων υπό λογοκρισίαν

από άμδωνος έτόλμησε να έλέγξη «ένίους των δικαστών» δι' επιπολαιότητα ή και έκ μεροληψίας ίσως ένδίδοντας άδικους αποφάσεις. Τίνα σοφιστικόν σωρείτην κατέστρωσαν δια να εύρουν ποινικήν διάταξιν δικαιολογούσαν την αυτεπάγγελτον καταδίωξιν δέν ένδιαφέρει και πολύ. “Ίσως δέν ειμεθα άσυνείθιστοι εις τοιοϋτου είδους κατορθώματα. Φοβούμεθα όμως ότι δέν θα εξέλθουν θριαμβεύοντες έκ του τολμηρού έγχειρήματος οϋτε οι την καταδίωξιν μεγαλοφύως έπινοήσαντες, άλλ' άτυχώς οϋτε και ή Δικαιοσύνη. “Έχει πρόχειρον την άπολογίαν ό κατηγορούμενος άγαθός Λευίτης έκ του Εϋαγγελίου, τό όποϊον διδάσκει: Οϋαί ύμιν Γραμματείς και Φαρισσαίοι κλπ., και τότε δέν θα εινε ό ιεροκήρυξ ό δι' οϋ τό σκάνδαλον έλεύσεται. “Αλλ' ύπερ τό νόμιμον και ύπερ τό συνετόν έτι της καταδίωξεως του ιεροκήρυκος έπρεπε να σταθμίσουν καλώς την εύλάβειαν, την όποιαν όφείλει

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΙΩΣΗΦ ΚΟΛΕΡ

Καθηγητοϋ του έν Βερολίμφ Πανεπιστημίου.

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΚΑΙΩ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τό όνομα του Γερμανοϋ έπιστήμονος και καθηγητοϋ έν τφ Πανεπιστημίφ του Βερολίνου **Ίωσήφ Κόλερ** εινε άρκετά γνωστόν και εις τούς άναγνώστας ήμδν. Είς τόν κάλαμον τούτου όφείλεται τομίδιον άρτι έκδοθέν έν Βερολίνω υπό τόν άνω τίτλον, έν τφ όποίφ, με τό χαρακτηρισμόν τόν μεγάλον έπιστήμονα παράδοξον ύφος και την τόλημν των σκέψεων και συμπερασμάτων, εξετάζονται ζητήματά τινα της νεωτέρας κοινωνίας άμέσως ή έμμέσως σχετιζόμενα με τό δίκαιον. “Υπολαμβάνοντες ότι παρέχομεν έκδούλευσιν εις τούς άναγνώστας ήμδν, άρχόμεθα από σήμερα δημοσιεύοντες έν μεταφράσει τινά των θεμάτων τούτων. Τό σήμερα δημοσιεύ-

μενον υπό τόν τίτλον «ή έγκληματικότης και τα μέσα προς πρόληψιν αυτής» αποτελείται έκ δύο κεφαλαίων υπό τούς τίτλους, «ό πολιτισμός και τό έγκλημα» και «άλοϋλ και πορνεία.»

“Η έγκληματικότης και τα μέσα προς πρόληψιν αυτής.

“Ο πολιτισμός και τό έγκλημα.

Πολλά λέγονται και γράφονται περι της αύξήσεως της έγκληματικότητος, δέν δύναται τις δέ να άρνηθφ και έν Γερμανία ποϊάν τινα αύξησιν κυρίως των άγρίων έγκλημάτων (Rohheitsverbrechen). Και όμως ή αύξησις αυτή δέν ειναι γενική. “Έν τισι χώραις παρατηρεί τις ελάττωσιν, έν άλλαις πάλιν ή έγκληματικότης ειναι έν πάση περιπτώσει πολύ μικρότερα ή παρ' ήμιν. “Υπό την έποψιν ταύτην εύρίσκειται υπό εύμενείς περιστάσεις ιδίως τό Καντόνιον της Γενεύης, επίσης εις τό Καντόνιον της Ζυρίχης ήλαττώθη ή έγκληματικότης από 72 επί 10000 κατά τα έτη 1854 — 1858 εις 62 επί 10000 κατά τα έτη 1899 — 1903. επίσης ή

έγκληματικότης έν Αγγλία ειναι πολύ μικρότερα ή έν Γαλλία και Γερμανία. “Αφ' έτέρου ό αριθμός των έγκλημάτων έν Γαλλία, κατ' άντίθεσιν προς τό παρελθόν, άποδεικνύει μίαν σημαντικήν ελάττωσιν κατά τα έτη 1892 — 1902 και ή ιδέα,“ ότι έν τοίς μεγάλοις κέντροις ό αριθμός των έγκλημάτων αύξάνει, άπεδείχθη άβάσιμος, διότι ή έγκληματικότης έν Λονδίμφ και Παρισίοις ειναι πολύ μικρότερα ή έν άλλαις πόλεσι των χωρών τούτων.

“Επίσης δέν επληθήευσαν αι έλπίδες τας όποιās ήδύνατό τις να προσδοκάζ, ότι ή άγρία έγκληματικότης βαθυηδόν και κατ' ολίγον ελαττωϋται και ταύτην άντικαθιστώσιν τα δια του δόλου και της άπάτης τεκταινόμενα έγκλήματα, καθόσον έν Γαλλία και Γερμανία τούναντίον κατά πολύ ηύξήθησαν τα άγρια και αίμοχαρή κακούργήματα.

Οί λόγοι της ελάττωσεως ή αύξήσεως της έγκληματικότητος δέν δύναται άκόμη να καθορισθώσιν. “Έν πάση περιπτώσει δύναται τις να παραδεχθφ ότι έν Γαλλία ή εξορία πολύ συνετέλεσεν εις την εξυγίανσιν της κοινωνίας από

του έγκλήματος, καθόσον εξορίζονται πάντες έκείνοι οίτινες θα έπαρουσίαζοντο έκάστοτε ένεργοϋντες πράξεις ένάντιον της κοινωνικής τάξεως και οίτινες θα παρείχον την βεβαιότητα ότι θα εξακολουθουν να ζζων έν τφ έγκληματικότητι. “Εάν και έν Γερμανία 10000 — 20000 έκ των χειροτέρων κακούργων εκδιωχθώσιν, τότε θα επέλθη μία σημαντική βελτίωσις των συνθηκών μας. “Αλλοτε έσυνείθιζον, έν έλλείψει άποικιών καταδικών, να μεταχειρίζονται ως τόπον εξορίας τας “Ηνωμένες Πολιτείας της Αμερικής και επί μακράν σειράν έτών άπέστελλον εκεί έκ Γερμανίας τα άχρηστα μέλη της κοινωνίας, όπου ταυτα εις έν έντελώς ζένον περιβάλλον ή κατεστρέφοντο ή κατά τό μάλλον και ήττον έβελτιούντο γενόμενα χρήσιμοι ύπόρξεις. Τούτο όμως έπαυσε σήμερα και δέν εύρέθη νέος τρόπος άπομακρύνσεως των κακούργων. Δέν ήθέλησαν να σκεφθώσιν άκόμη περι άποικιών καταδικών και οϋτω μένει ένταυθα μία μάζα έκ των μάλλον κακών και άνηθικών στοιχείων, ώστε δέν πρέπει να άπορη τις ότι ή έγκληματικότης αύξάνει.

νά επιτηδευθῆται τοῦλάχιστον, ὅταν ἐξ ἀτελοῦς ἀντιλήψεως τῶν καθηκόντων δὲν ἔχη, πᾶσα ἐξουσία τοῦ κράτους πρὸς τοὺς θρησκευτικούς λειτουργοὺς ἢ ὥστε τὸσον προχειρῶς νὰ σύρουν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἕνα ἱεροκήρυκα ὑπάγοντες ὑπὸ λογοκρισίαν τὸ θεῖον κήρυγμα. Ἄλλ' ἐξ ἴσου ἀνευλάβως προσέκρουσαν καὶ ἐπὶ τοῦ Συντάγματος, ὅπερ ἐν ἀρθρῷ 2 καθιεροῖ ὡς διέποντας τὴν ἐπικρατοῦσαν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν θρησκείαν ἐν Ἑλλάδι τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱεράς παραδόσεις. Κατὰ τοὺς κανόνας τούτους ἀναποσπάστως συνδέεται μετὰ τῆς λατρείας ἢ ἀπ' ἀμβωνος διδασκαλία καὶ ἡ κατ' αὐτὴν νοθεσία καὶ ἐλεγχος παντὸς ἐκτρόπου, πάσης νοσηρᾶς καταστάσεως ἀρχόντων ἢ ἀρχομένων. Ἐντεῦθεν ἔδει νὰ ἐξετασθῆ τοῦτο: Ὁ ἱεροκήρυξ Κορίνθου παρεούρηθ' ἀπλῶς εἰς ἐλεγχον ἐν οὐ δέοντι τῆς δικαιοσύνης, ὅτε εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν προϊσταμένην ἀρχὴν ἀπέκειτο ἡ ἐξετάσις περὶ τῆς σκοπιμότητος τῆς διδασκαλίας του, ἢ μήπως εἶχε δεδικαιολογημένας αἰτίας νὰ ἐπιτιμῆσθαι καὶ τὴν δικαιοσύνην χωλαίνουσαν, ὅτε βεβαίως ἐπεβάλετο ἡ ἀνάμειξις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως . . . ἀλλὰ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ χωλοῦ.

Ἡμεῖς τοῦτο γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι εἰς ὑπερβάσιος τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων πέραν ἀνεκτοῦ τινος ὁρίου, κατῆλθε πάντοτε ἡ Ἐκκλησία δι' ἐξόχων αὐτῆς ἀνδρῶν ἐπιτιμῶσα καὶ ἐλέγχουσα. Πλείστα ἐντεῦθεν δραματικὰ ἐπεισόδια κοσμοῦν τὰς ὠραιότερας καὶ ὑψηλότερας σελίδας τοῦ βίου τῶν κοινωνιῶν. Διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, οἱ προφῆται τοῦ Ἰσραὴλ κατήρχοντο ἀπὸ τὰ ὄρη καὶ τὰς ἐρήμους, ἵνα ἐλέγξωσι παρεκτροπὰς βασιλέων. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὑπέστη τόσας καταδρομὰς, διότι ἐπετίμησεν ἀμάρτημα τῆς αυτοκρατείας. Καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα μεγίστην ἐπιρροὴν ἤσκηον οἱ ἱεράρχαι ἐπὶ τῶν ἀρχόντων. Ὑπὲρ τὴν ξηρὰν μελέτην τῆς Δικονομίας πρὸς ἐξεύρεσιν τρόπων καταδιώξεως, δὲν θὰ ἦτο ἀνωφελὴς καὶ ὀλίγη μελέτη τῆς ἱστορίας. Διὰ τοὺς μὴ εὐκαιροῦντας διὰ τοιαύτας ἐνασχολήσεις, συνιστῶμεν ν' ἀκούσουν τοῦλάχιστον τὴν Φαβορίταν. Θὰ ἴδουν ἐκεῖ σχετικὴν τινὰ σκηνήν.

Ἡ θρησκεία εἶνε ἡ ὑστάτη, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγίστη δύναμις πρὸς χαλινα-

γώγησιν τῆς ἀφηνιάσεως τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν.

ΤΑ ΝΟΜΙΚΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ

Παρὰ προσώπου, ἄμεσον, ὡς φαίνεται, ἔχοντος ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων, ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἣν ἐκ ἀθήκοντος δημοσιεύομεν.

Φίλη «Δικαιοσύνη»

Φρονῶ ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς τὴν μέχρι τοῦδε εἰδικῶς διὰ τὰ δικαστικὰ παραπτώματα καὶ ἄτοπα ἐξυγιαντικὴν σου ἐνέργειαν νὰ ἐπεκτείνης καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων ἐπὶ ἐκείνων, ἄτινα, ἔστω καὶ οὐχὶ τόσον ἀμέσως, συνδέονται μετὰ τῆς Δικαιοσύνης τὸ γόητρον.

Τὰ ἄτοπα ἄτινα ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον ἀρκετὰ ἐνδεικτικῶς ἐκτυλίσσονται εἰς τὸν ἀρκετὰ εὐρὺν Πανεπιστημικὸν κύκλον, θὰ ἠδύναντο ἴσως μᾶλλον ν' ἀποτελέσουν ἀντικείμενον μερίμνης τῶν ὀργάνων τοῦ καθημερινοῦ τύπου· ἀλλὰ ἡ τήρησις τοῦ κανόνος τούτου, θὰ μᾶς ὠδήγει εἰς τὸ ἄτοπον τῶν ὑπερβολῶν καὶ τῆς μυθιστορικῆς ἀναγνωσιματοποιήσεως προσώπων, τὰ ὁποῖα, λόγῳ τοῦλάχιστον τῆς μέχρι τοῦδε δράσεώς των, μᾶζ ἀναγκάζουσι, παρ' ὅλας τὰς θετικότητας κατ' αὐτῶν διατυπωμένους μομφάς, νὰ κατέλωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὃν σήμερον ἀρχίζομεν μετὰ τινος ἐπιφυλακτικότητος, ἣν γενεᾷ ὁ σεβασμὸς μας πρὸς πᾶν ὄντι, λόγῳ γῆρατος τοῦλάχιστον, φέρει τὴν λευκότητα ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ὁ σχετικῶς ἐκτενὴς οὗτος πρόλογος, δικαιολογεῖται μόνον ἐκ τῆς βραδύτητος τῆς κατηγορίας, ἣν διατυποῦμεν:

Παρ' ὅλην τὴν δικαίαν ἢ ἀδικον (δὲν εἶναι τοῦτο τὸ ζήτημά μας) καταφορὰν τῆς Νομικῆς Σχολῆς κατὰ τῶν Νομικῶν φροντιστηρίων, ἡ πρὸ εἰκοσάμερου περιόπου ἐπίσκεψις ἐνὸς τῶν Καθηγητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς εἰς ἐν τούτων, καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐξετάσις ἐν αὐτῇ τῇ φροντιστηρικῇ αἰθούσῃ, ὠριμένων μαθητῶν, ἔδωκεν τὸ δικαίωμα μισαρᾶς διαφημίσεως εἰς τὸν διευθύνοντα τὸ φροντιστήριον τοῦτο, ὅστις ἔκρινε καλόν, ἄμεσως ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐσπέρας νὰ ἐξαπολύσῃ τοὺς κρατῆτες του (εἶναι ἐν χρῆσει ἡ λέξις εἰς τὸ νέον τοῦτο ἐπάγγελμα) καὶ νὰ διατυμπανίζῃ ἀνά τοὺς τέσσαρας ὀρίζοντας τῆς Νομικῆς Σχολῆς καὶ ἐνὰ τὰ καφενεῖα τῆς Πρωτευούσης, τὸ γεγονός τῆς ἐσπέρας, διὰ λόγους, οὓς οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ μὴ ἐννοῶν, καὶ ὢν τὸν κυριώτερον, ἡ μᾶλλον τὸν μόνον, ἀποτελεῖ ὁ πόθος τῆς αὐξήσεως τῶν φροντιστηριζομένων, πόθος, ὅστις φυσικώτατα ἐπετεύχθη.

Ἐνὸς ὅμως ἀτόπου δοθέντος μυρία ἔπονται.

Τὸ κήρυγμα μετὰ τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν ἐξκολουθεῖ, οἱ δὲ ἀπόστολοι τοῦτου—εἰς βάρος τοῦ ἐπισκέπτου καθηγη-

τοῦ—καλοῦσι πλέον τοὺς θέλοντας νὰ λάβουν δίπλωμα, νὰ σπεύσουν εἰς τὸ κατασκευαστήριον αὐτῶ τῶν διπλωμάτων, ὃ διευθυντὴς τοῦ ὁποῦ τοσοῦτον συνδέεται μετὰ τοῦ ἐπισκέπτου καθηγητοῦ, ὥστε ἀναλαμβάνει, τῇ προφορικῇ ἢ ἐγγράφῳ συστάσει του, ἢ καὶ τῇ αὐτοπροσώπῳ κατὰ τὰς ἐξετάσεις παρουσίᾳ του, νὰ ἀσφάλισῃ τὸ ποθητὸν δίπλωμα εἰς τὸν εὐτυχῆ ἀμύνον.

Ἄν οἱ κ.κ. Καθηγηταὶ μας, δὲν προσδοκοῦν ἄλλην ἀμοιβὴν ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τῶν αὐτῶν, εἰμὴ τὴν διαπόμπεισιν τοῦ ὀνόματός των, δύνανται νὰ συνεχίσωσι καὶ τὴν ἀνά τὰς ὁδοὺς καὶ τὴν ἀνά τοὺς Πανεπιστημιακοὺς διαδρόμους καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἐξεταστικῶν τῶν ἐδρῶν τοιαύτην πορείαν των.

Ἄν ὅμως αὕτη ἡ ἀμοιβὴ δὲν τοῖς φαίνεται ἐπαρκῆς, καὶ δὲν τοὺς ἀναγκάζῃ νὰ ἐκτραποῦν τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐχάραξαν τελευταίως, θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ κατέλωμεν εἰς εὐρυτέρον ἐκτύλιξιν τῶν τελομένων, θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐπαυθῶμεν, ἀνευ οὐδεμιᾶς φειδοῦς τῆς ἰδικῆς μας, ἀλλὰ οὔτε τῆς ἰδικῆς των ὑπάρξεως.

Δίκαιος

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

ΑΓΩΓΗ

Τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης ὁμορροθίμου ἐμπορικῆς Ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Κ. Στρατούλης καὶ Σ. Τσαγκρῆς»

Κατὰ

Χαραλάμπους Πετρούτσου κατοικοῦ τῶς Αἰγίου καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς

Ἡ ἑταιρία ἡμῶν ἐξέδοτο ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰανουαρίου 1905 συναλλαγματικὴν διὰ δραχ. 331 ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν λαβόντα πρόβλεψιν εἰς ἐμπορεύματα τῆς ἀρεσκείας του ἐναγόμενον καὶ πληρωτέαν παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἑταιρίας ἡμῶν ἐν Αἰγίῳ καὶ εἰς τὸ αὐτό: Ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος μετὰ μῆνας τρεῖς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της.

Ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη δεκτὴ αὐθιγερῶν γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, μετεβιβάθη ἔκτοτε διὰ νομίμου ὀπισθογραφῆσεως ὑπὸ τῆς ἑταιρίας ἡμῶν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Γεωργ. Στρατούλη ὑπὸ τούτου δὲ διὰ νομίμου ἐπίσης καὶ τακτικῆς ὀπισθογραφῆσεως μετεβιβάθη τῇ 29 Ἰανουαρίου 1905 εἰς τὴν διαταγὴν τῶν ἀδελφῶν Μαλτσιανῶν τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς καταβληθέντος, ὑπὸ δὲ τῶν ἀδελφῶν Μαλτσιανῶν διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφῆσεως, τοῦ ἀντιτίμου πληρωθέντος, μετεβιβάθη εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἐν Αἰγίῳ Ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος τῇ 3 Φεβρουαρίου 1905. Τὸ Ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, μὴ πληρωθείσης τῆς συναλλαγματικῆς κατὰ τὴν λήξιν της, διεμαρτύρησε ταύτην ἐπὶ μὴ πληρωμῇ συναχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7.881 τῆς 25 Ἀπριλίου 1905 διαμαρτυρικοῦ τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰγίου Β. Τσιμένη. Μεθ' ὃ τὸ ἐν Ἀθήναις κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐκάλεσε τὴν Ἑταιρίαν ἡμῶν νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς συναλλαγματικῆς καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἐκ δραχ. 7, ἡ δὲ ἑταιρία ἡμῶν πρὸς ἀποφυγὴν δικαστικοῦ ἀγῶνος καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὑπογραφῆς καὶ διάσωσιν τῆς ἐμπορικῆς τῆς πίστεως ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον

τῆς ἐν λόγῳ συναλλαγματικῆς ὑπείσεσθούσα οὕτως εἰς τὰ δικαιώματα τῆς καμιστρίας Τραπεζῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος εἶνε ὑπόχρεος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀντιτίμου τῆς συναλλαγματικῆς καὶ τῶν ἐξόδων τοῦ διαμαρτυρικοῦ ὡς ἀποδεχθεὶς καὶ ὑπογράψας τὴν ἐν λόγῳ συναλλαγματικὴν, ἄλλως κατὰ τὰς περὶ ἐντολῆς, ἄλλως τὰς περὶ διοικήσεως ἄλλοτριῶν διατάξεις.

Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἐμποροῦ ὄντος, ἀγοράζοντος κατὰ σύνηθεσ ἐπάγγελμα κινήτῳ πρὸς μεταπώλησιν, ἐπὶ κέρδει καὶ ἐμπορικῶς ἐναγομένου δέον νὰ ἀπαγγελθῇ προσωπικῇ κράτησι, κηρυσσομένης ἅμα προσωρινῶς ἐκτελεστῆς τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα καὶ τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν εἰς ἡν, καλοῦμεν τὸν ἐναγόμενον ἐνώπιον τοῦ ἄνω δικαστηρίου μετὰ μῆνας ἕξ ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς παρούσης.

Ἐξαίτουμαθα

Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παρούσα ἀγωγή μας.

Νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος, ἵνα διὰ προσωπικῆς κράτησεως καὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως καταβάλῃ τῇ ἑταιρίᾳ ἡμῶν δραχμὰς 1) 331 δι' ἀντίτιμον τῆς συναλλαγματικῆς ἐντόκως πρὸς 9 0/0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ διαμαρτυρικοῦ (25 Ἀπριλίου 1905) ὡς ἐξοφλήσεως καὶ 2) δραχ. 7 δι' ἔξοδα τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἐπίσης ἐντόκως, ἧτοι ἐν ὅλῳ δραχ. τριακοσίας τριακοντα ὀκτῶ (338) ἐντόκως ὡς ἐλέγθη μέχρι ἐξοφλήσεως, καὶ νὰ καταδικασθῇ οὕτως εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπίδοτω τὴν παρούσαν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγῶνιστον διαμνηστικὸν ἐναγόμενον, δημοσιευθῆτω δὲ ἡ παρούσα διὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη» ἢ καὶ ἄλλης τινος.

Ἐν Ἀθήναις 18 Σεπτεμβρίου 1907.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
Σπύρος Βελλῆς

Πωλοῦνται ἐν συνόλῳ ἢ χωριστὰ τὰ τὰ ἐξῆς νομικὰ βιβλία καὶ ἀντὶ τῶν σημειωμένων τιμῶν, αἵτινες ἄλλαι μὲν εἰσὶν ἠλαττωμένα κατὰ τὸ 1)2 ἀπὸ τῆς πραγματικῆς, ἄλλαι δὲ κατὰ 30 0/0 ἠλαττων τῶν ἐν τοῖς καταλόγοις σημειωμένων. Ἀπαντὰ τὰ βιβλία εἰσὶν καλῶς διατηρηθῆναι καὶ ἡγγυημένης (ὑπὸ ἔποψιν ὑγιεινῆς) προελεύσεως.

Σ. Μπαλάνου Ἐφημερίς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Νομοθεσίας, τόμ. 13, δεδεμ., δραχ. 90.—

Ἰωαννίδου, Πειρα, ὀλόκληρος μετὰ τῶν παραρτημάτων, δεδεμ., δραχ. 40.—

Κ. Πολυγέους (καθηγ. Πανεπιστ.) Μονογραφία περὶ προικός, 2^ο τόμ. ἐντελῶς ἀμεταχειρίστοι δραχ. 10.—

Κ. Δεμερτζῆ (ὄρηγ. Πανεπιστ.) Περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς διαδότης παρὰ Ρωμαίους, 2 τόμ. ἐντελῶς ἀμεταχ. δραχ. 6.—

Corpus juris civilis, ἡ κλασικὴ ἔκδοσις Krigel, 3 τόμοι δεδεμένοι, αἱ Νεαραὶ εἰσὶν μεταφρασμέναι ἀπέναντι καὶ λατινιστί.

Πανδέκται, τοῦ Ἰουστιανού, μετὰ τῆς μεταφράσεως en regard γαλλιστί ὑπὸ Hulot, 7 τόμ. δεδεμένοι. δραχ. 40.—

Ἐπίσης πωλοῦνται καὶ διάφορα ἄλλα Γερμανικὰ καὶ Γαλλικὰ νομικὰ συγγράματα τῶν ὁποίων τὸν κατάλογον δημοσιεύομεν εἰς τὸ ἐλόγιον φύλλον. Πληροφοροῖαι παρ' ἡμῶν.

Ἀνάγκη πρὸ παντὸς νὰ σημειωθῇ, ὅτι πλανῶνται οἱ φρονούντες, ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἐγκληματικότητος, τοῦτο δὲ διότι ὁ πολιτισμὸς προϋποτίθησι μόρφωσιν τῶν κατ' ἰδίαν ἀτόμων, ἀνάπτει τῆς αἰσθήσεως τοῦ ὠραίου, πολλαπλασιασμὸν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Πάντα ὅμως ταῦτα δὲν δύνανται τις νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἀποτελοῦν φραγμὸν εἰς τὰς ἀκορεστοὺς τάσεις τῶν κατ' ἰδιαντόμων.

Εἶδη τινὰ ἀδικημάτων, ὡς τὸ τῆς ληστείας καὶ τὸ τῆς ἐκδικήσεως τοῦ αἵματος, ἀναμφιβόλως ἐξαφνίζονται, οὐχὶ ὅμως ὀριστικῶς, καθότι τὸ μὲν τῆς ληστείας ἀναφίνεται ὑπὸ ἄλλην μορφήν, τὸ δὲ τῆς ἐκδικήσεως τοῦ αἵματος ἀντικαθίσταται διὰ μυρίων ἄλλων βαρύτατης μορφῆς ἀδικημάτων. Ἐνῶ δὲ δὲν δύνανται τις νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἐγκληματικότητος, ἀντιθετῶς δύνανται νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἡ ἐκτύλιξις τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως συχνότατα εἶνε ὁ πρώτιστος παράγων, δι' οὗ χιλιάδες ἐγκληματικῶν σχεδίων

συλλαμβάνονται καὶ τόσα μέσα ἐκ τῶν προτέρων τίθενται εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἀπόκρυψιν τῶν ἀδικημάτων καὶ ἀποπλάνησιν τῆς καταδικαστικῆς ἀρχῆς. Πρὸ παντὸς ὅμως ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ κοινωνικὴ πρόοδος μέγα διανοίγει χάσμα μετὰ τῶν πλουσίων καὶ πτωχῶν, τὰ δὲ πολλαπλασιαζόμενα μέσα τῆς ἀπολύσεως, πολλαπλασιάζουν συγχρόνως καὶ τὸν πρὸς ἀπόλαυσιν πόθον, προκαλοῦντα οὕτω τάσεις πᾶν ἄλλο ἢ ὑγιεῖς. Ἀλλὰ μὴπως καὶ αὕτη ἡ μετὰ τοῦ ὠραίου ἀπασχόλησις δὲν γίνεται πλειστάκις ἀφορμὴ ἀκατασχέτων σαρκικῶν ὀρμῶν;

Κυρίως ὅμως τὸν πολιτισμὸν ἀκολουθεῖ ἡ τάσις τῶν κατ' ἰδίαν ἀτόμων ὅπως περὶ ἐκωτῶν ἀποκλειστικῶς μεριμνῶσι καὶ ἀποχωρισθῶσιν εἰ δυνατόν τελείως τοῦ συνόλου. Ἐκαστον ἄνθρωπον ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀγωνίζεται κατὰ τινὰ τρόπον αὐτὸ δὲ ἐπικρατήσῃ καὶ αὐτὸ νὰ κανονίσῃ τὴν τύχην του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἰς οὐκ ὀλίγας προσκοῦει δυσχερείας καὶ σκοπέλους, οὕτως ὥστε ἀνεπισθῆτως ἀναπτύσσεται παρ' ἐκάστῳ ἀτόμῳ τὸ συνάκισθημα τῆς δυσπιστίας πρὸς τὸ καθεστῶς, ὅπερ θεωρεῖται ὡς

κυρία ἀφορμὴ τῆς μὴ πραγματοποιήσεως τῶν ὑπολογισμῶν ἐκάστου ἀτόμου. Ἄνεξαρτήτως ὅμως καὶ πρὸς τοῦτο, αὐτὸς οὗτος ὁ πολιτισμὸς περιέχει ἐν ἐκωτῇ τὴν ἐννοίαν ὅτι τὸ καθεστῶς δὲν πληροῖ ἀπαντας τοὺς ὄρους ὑπ' οὓς ἡ πρὸς τὴν πρόοδον τείνουσα ἀνθρωπότης δύναται τελειότερον νὰ δράσῃ, διότι ἀκριβῶς ἡ τάσις πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τελειότερου περιλαμβάνει τὴν ἐννοίαν ὅτι τὸ ὑπάρχον δὲν εἶνε τὸ τέλειον καὶ ὅτι συνεπῶς ἡ μεταβολὴ εἶνε ἀναγκαία. Τὸ ὑφιστάμενον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον χαρακτηρίζεται ὡς ἀνυπόφορον. Τὸ γνώρισμα ἄρα παντὸς πολιτισμοῦ ὅπως καὶ παντὸς παραγωγικοῦ πνεύματος εἶνε ἡ πρὸς τὸ παρελθὸν ἀπερρέσεια. Τρικυμῶν δεστέρος αἰῶνας ἄλλους ἀπὸ τὸν τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου δὲν ἔχει νὰ σημειώσῃ ἡ ἱστορία, ὅπως λαοὺς ἄλλους μᾶλλον ἀνησυχούς ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τῶν τῆς Φλωρεντίας. Διὰ τούτων πόρρω ἀπέχομεν ἀπὸ τοῦ νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα κοινωνιολόγων τινῶν, καθ' οὓς τὸ ἐγκλημα εἶνε ἡ ὑγιὴς καὶ ἀναγκαία ἐκδήλωσις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὅτι ἄνευ τοῦ ἐγκλή-

ματος πᾶς πολιτισμὸς εἶνε νοσηρὸς. Θελομεν ἀπλῶς νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι ἡ μόρφωσις οὐρεῖ μεθ' ἐαυτῆς πληθὺν ἐγκληματικῶν σπερμάτων ἄτινα ἀνά πάσιν στιγμῇν δύνανται νὰ ἐκδηλωθῶσι. Δύνανται τὰ σπέρματα ταῦτα νὰ καταπολεμηθῶσι καὶ ἐκμηδενισθοῦν;

Πλὴν τῶν ἄνω δὲν πρέπει νὰ παρίδῃ τις καὶ τοῦτο, ὅτι καὶ ἡ στρατοκρατία ἀποτελεῖ ἕνα τῶν παραγόντων τῆς αὐξήσεως τῶν ἐγκληματικῶν τάσεων. Διὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι τὸ ἄτομον ἐθίζεται εἰς τὴν πειθαρχίαν, ἐξ ἄλλου ὅμως πρέπει τις νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ διηγετικῆς χρήσις τῶν ὅπλων καὶ ἡ πολεμικὴ ἀσκήσις προσδίδουν ὠμότητά τινα εἰς τὸ ἄτομον. Καὶ διαρκούσης μὲν τῆς στρατιωτικῆς θητείας πᾶσα ἐκδήλωσις κατεχνίγεται ὑπὸ τῆς σιδηρᾶς πειθαρχίας, μετὰ τὸ πέρας ὅμως ταύτης φυσικῶς νὰ ἐκρήγνυται. Δὲν εἶνε τίς ἄρα τοιούτων λέγων ὅτι ὑπὸ τινος ἐπόψεως ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐγκληματικότητος, καὶ ἕνεκα τῆς στρατοκρατίας, εἶνε μεγλητέρα ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ.